

tigt i det 3die Punktum, hvor det hedder: „tildeles vedkommende Udredere ifølge Lodtrækning andre Heste af dem, der tilhøre Militair-etaten“ isfædetfor at sætte „andre tjenstdygtige Heste“ thi det er upaatvivleligt Meningen. — Da jeg har reist mig, for at gjøre disse Par Bemærkninger, turde jeg maaskee endnu tilføie nogle faa Ord. Hvad angaaer Spørgsmaalet om Eiendomsretten til Districtshestene, forsaavidt de ikke ere indfaldte til bestandig Tjeneste, og hvad der forsaavidt er paaberaabt af Forordn. 14de, Septbr. 1774 §. 30, da mener jeg, at man ved Siden deraf maa henvise til §§ 31 og 33, af hvilke § 31 tydeligt udtaler, hvis Eiendomsretten er, naar de nævnte Forudsætninger ikke finde Sted, idet det hedder: „Dersom en Hest under Regimentets aarlige Mynstring kommer til Stade, da skal dens Værdi efter uvillige og kyndige Mænds Skjønnende godtgjøres vedkommende Eier af Kongens Kasse; og ligeledes, isald Hesten kommer til Stade paa Marschen til eller fra Regimentet“. § 33 gaaer endogsaa saavidt, at den tillader enhver Proprietair eller Præst at afhænde den af ham stillede Hest mod at præsentere en anden isfædetfor. Men, uagtet saaledes Udrederne aabenbart betragtes som Eiere af Districtshestene under den nævnte Forudsætning, lader det sig dog ikke nægte, at der efter de foregaaende Bestemmelser i Forordningen er ydet en Pengebetaling af Statskassen til den oprindelige Tilveiebringelse af Hestene, og deri synes mig ogsaa er en Grund til den Godtgjørelse af de 36 Rbd., hvorom der i Lovudkastet er Spørgsmaal. Det er jo vel sandt, at, naar man anvender Reglen paa de enkelte Tilfælde, fremgaaer der ikke deraf alle Tilfælde billige Resultater; men, opfatter man Reglen i dens Almindelighed, saa synes den dog at have en Begrundelse i Loven. Hvad angaaer Remonteringspengene i Aarene 1849 og 1850, da maa det vel erindres, at Remonteringen i disse Aar tildeels har paahvilet Statskassen, nemlig forsaavidt Hestene have været indfaldte til Tjeneste. Byrden har i Krigsaarene været fordeelt, og dette kan maaskee indeholde en rimelig Anledning til at behandle disse Remonteringspenge paa den Maade, som er paatænkt i Lovudkastet.

Ordføreren: Den ærede 6te Landsstingsmand for 6te Kreds (Holberg) har erklæret, at han kunde give nogen Oplysning om den Afgjørelsesmaade, som har fundet Sted i 1814. Imidlertid forekommer det mig, at det fremgaaer af det af ham herom Fremsatte, at denne Afgjørelsesmaade i det Hele har grundet sig paa et noget usikkert Princip, som man vist ikke kan ønske skulde blive fulgt i Fremtiden, og at det noksom — idetmindste efter min Formening — vidner om, at man ikke formeget skal fordybe sig i, hvad der har fundet Sted engang i Fortiden, naar man ikke engang har tilstrækkelig Erfaring og Kundskab derom. Jeg har tilladt mig tidligere at udtale og maa atter gjentage, at jeg har bestræbt mig for hos vedkommende Autoriteter at faae tilstrækkelig Kundskab om, hvorledes Afgjørelsesmaaden har fundet Sted i 1813 og 1814; men disse Embedsmænd have erklæret for mig, at de ikke kunde give bestemte Oplysninger om, hvilken Regel der i det Hele taget var fulgt. Naar den samme ærede Landsstingsmand med Hensyn til det Vædringsforslag, der er stillet af sex ærede Landsstingsmænd, har sagt, at det var rettest, at Udrederne tvinges til at modtage de Heste, som maae ansees for at være deres Eiendom, da har han selv just i de Ord, han har bestemt sig af, udtalt det Urigtige i, at Udrederen skal tvinges dertil; thi han har selv sagt, at de kun maae ansees for hans Eiendom. Men jeg kan ikke see, at Staten kan komme de vedkommende Udredere nærmere end ved, at de betale de 36 Rbd. tilbage, som de i sin Tid have faaet til at anskaffe Hestene for. Naar Staten nu ikke kan give vedkommende Udreder hans egen Hest, maa det dog unægteligt være vedkommende Udreders Ret at sige: Jeg renoncerer paa Hesten og giver de 36 Rbd. tilbage, jeg i sin Tid har faaet til at tage en Hest for. — Den ærede tredie Landsstingsmand for tredie Kreds (Wessely) har troet, at jeg vilde kaste al Lovgivning overbord. Nei, — det er dog virkelig ogsaa at gaae mig temmelig nær. Saavidt er jeg dog ikke kommen; men jeg er kommen saavidt, at jeg troer, at den Fortolkning, han har gjort af Loven, er i saamegen Strid med, hvad der